

Pro Ivanku.

TEMNÁ, BEZMĚSÍČNÁ NOC

(část I.)

Často se sám sebe ptám, jak je možné, že lidstvo vyhazuje miliardy dolarů, eur, korun, zlotých, forintů a jiných měn na to, aby dopravilo okolečkovanou popelnici na Měsíc, vyvinulo laserové zbraně, stvořilo kafe bez kofeinu a podobné blbosti, ale nikoho zatím

nenapadlo vymyslet podle mého názoru geniální a přitom technicky určitě jednoduchou věc: malý senzor, který by byl umístěný na mobilu a notebooku. V případě, že by v dechu uživatele detekoval alkohol – řekněme jedno promile a víc – automaticky by zablokoval volání, esemesky, email, Facebook a Twitter.

Odpadly by strašné ranní situace, kdy voláte kamarádce, abyste ji ujistili, že to byla v noci jen taková sranda a ve skutečnosti ji nechcete „opíchat na koberci, až by viděla všechny svatý“ (lež jako věž, ale upřímnost dneska nikdo neocení). Voláte kamarádovi, abyste ho ubezpečil, že si o něm nemyslíte, že je kurva lakomá, nenažraná, a že víte, že ty prachy jste mu měli vrátit už na jaře. A ať ty esemesky smaže a zapomene na ně. Voláte mámě, že to byla mýlka, že není stará protivná bába a že ve skutečnosti ji má celá rodina moc ráda.

A taky voláte své bývalé přítelkyni, že rozchod je definitivní a vracet se nehodláte. A že doufáte, že má úroveň a nebude nikde zbytečně vykládat, že jste jí ve tři ráno brečeli do telefonu a nabízeli sňatek.

„Já jsem ti to taky nežrala,“ řekla mi Mirka ráno do telefonu. „A taky bych na žádnou svatbu nepřistoupila. Na to už to zašlo trochu daleko. Myslela jsem, že jsi s ní šťastnej. Chtěla jsem ti třísknout telefonem, ale doby, kdy byly telefony bakelitový a majznout sluchátkem do vidlice přinášelo skvělejší pocit, už jsou bohužel pryč. To trapný stisknutí čudlíku na mobilu ze mě ten vztek rozhodně nevyžene.“

„Promiň, že jsem v noci volal. Už se to nebude opakovat.“

„Nevrátila se ti do rána domů, vid’?“

„Nevrátila.“

„A co jsi čekal? Ta holka je někde úplně jinde, než jsi ty. Ta holka tě ničí. Ta holka...“

SVÍTÁNÍ

Facebook:

Dan Morávek se právě připojil na Facebook.

Dan Morávek uvedl HEZKO jako své zaměstnání.

Dan Morávek se líbí Slevové karty supermarketu Hezko.

...ta holka byla krásná. Ať už se později věci jakkoliv vymkly kontrole, ať se stalo cokoliv, pokud nad něčím chcete přemýšlet, tak jen nad tímhle: byla krásná. Tohle mějte na paměti. Krásná způsobem, který nepotřebuje klišovitá přirovnání, nepotřebuje rozvíjet pomocí slovních berliček, které jsou stejně k ničemu. Nejednalo se o takovou tu vulgární krásu, které se dosáhne nalíčením, dlouholetými panáky před snídaní a zběsilým sexuálním životem. Ivě dodávala krásu něha v kombinaci s naivitou. A krásně voněla.

Když jsme se viděli poprvé, měla na sobě žluté tričko, žluté kalhoty a žluté tenisky. Na hlavě měla žlutou kšiltovku. Ve skutečnosti měla ráda modrou barvu, a tuhle poměrně jednotvárnou kombinaci na sobě měla z jediného důvodu: byla součástí jejího pracovního oděvu. K vybavení patřila ještě půlmetrová kulatá plácačka s nápisem „POTŘEBUJETE PORADIT?“. Pokud by někoho zajímala barva, plácačka byla žlutá. Nápis byl vyvedený tmavě zelenou barvou.

Popravdě řečeno, zrovna v tu chvíli jsem poradit nechtěl a nepotřeboval. Měl jsem plné ruce práce s nicneděláním na naší oční optice, která patřila do obrovského komplexu hypermarketu Hezko. Byla umístěna v zadní části, kam se zrovna zákazníci nehrnou, a po její levé straně s ní sousedila lékárna (zatím ještě zavřená – nábor zaměstnanců už byl ale v plném proudu) a po straně pravé absurdní krámk s fotoalby a zhotovováním fotografií. U těch pasových jsem to ještě jakž takž chápal, u těch klasických ne. V dnešní době, kdy i prababičky si prohlížíjí pravnoučátka na monitoru notebooku a ty s míň zdevastovaným zrakem i v mobilu, jsem tipoval, že tenhle druh služby se v rozvinutém kapitalismu nemůže udržet. Tip to byl nakonec správný, ale v té době – zhruba před rokem – ještě vedení hypermarketu Hezko tvrdošijně tenhle polykač peněz obhajovalo.

Ředitel Martin Cejn nám to takřka každý den trpělivě vysvětloval v rámci kolektivních porad, které se z důvodů, které chápal jen on, konaly za plného provozu přímo na ploše hypermarketu u oddělení hraček v jedenáct hodin dopoledne, dvě patra pod nevyužitou, liduprázdnou zasedačkou. Byly dobrovolně povinné pro manažery všech obchodních úseků Hezka – od zeleniny, přes salámy a elektroniku, až po bezpečnostní službu. Celé se to nazývalo TEAM FIVE. Když jsem chtěl vědět proč, jelikož se začíná v jedenáct a sejde se nás minimálně deset, dostal jsem odpověď, že se jedná o „pracovní pětiminutovku“. Tak proto.

Chodil jsem na tyhle sedánky strašně nerad, protože mi vadily dvě věci: nutnost odříkávat tržbu za minulý den v období, kdy byla optika otevřená třetí týden, moc se o ní mezi lidmi ještě nevědělo a navíc byla zastrčená, jak už jsem říkal. Následkem byl obrat leckdy srovnatelný s fotokioskem. U něho nebyly vyjímkou nulové tržby. Tou druhou věcí byl kódovaný slang, který měli všichni ostatní v malíčku, jen já jsem tápal a vůbec netušil, o čem je řeč.

Když se počkalo na posledníčky, kteří se courali minutu po jedenácté za ironických poznámek kolegů, utvořili jsme v uličce kolečko, čímž jsme si vytvořili rovnostářské podmínky, a zároveň během patnácti sekund znemožnili zákazníkům průjezd centrálním koridorem Hezka. Objížděli nás s vozíčkama a otráveně brblali.

Rozhlížel jsem se kolem sebe po ostatních účastnících teamu Five. Přímo proti mně stál ředitel. Ten byl taky jediným mužem v civilu. U Hezka fasujete uniformu: muži i ženy modrou nebo červenou košili/halenku a tmavě modré kalhoty. Vyjímkou byla naše optika, ale jen u žen. Ty měly halenku bílou. My chlapi jsme vypadali, stejně jako ostatní zaměstnanci Hezka, jako zchudlí nádražáci. Boty musí být tmavé a mít plnou špičku. Pokud vás práce omrzela nebo nebavila, stačilo jediné: přijít v džínách.

Po ředitelově pravé ruce stála Miluška Bartoníčková, hlavní personalistka a jediná žena v

civilu. Život jí vyplňovaly dvě věci: nekonečné pohovory s budoucími zaměstnanci od manažerů po brigádníky, a zoufalá, marná snaha udržet si od těla muže z kategorie „plebs“, kam podle ní spadali skladníci, údržbáři, vrchní vymývač lahví, pokladní a uklízeči. Ti všichni jí velmi lačně očumovali zadek, kamkoliv se ve svém kostýmku (každý den jiném) vrtla. Což o to, prdel to byla fakt hezká, ale nikdo jiný než výše zmíněná sorta pracovníků jí nedokázal vyjádřit patřičné uznání. Důvodem byla kombinace inteligence, blond mikáda, věku něco málo pod třicet, vtipu, štíhlé figury a nadprůměrného příjmu Milušky Bartoníčkové, kombinace, která naprostou většinu chlapů vyděsí, vyjma těch, kterým na ničem nezáleží a nemají co ztratit, kromě pokojíku na ubytovně, pasu nějaké východní republiky a minimální mzdy.

Byla to ona, kdo dnešní poradu zahajoval.

„Tak vám přeju dobré dopoledne,“ řekla. „Začneme tržbama, poprosím Ivetu.“

Mzdová účetní Iveta udělala krůček dopředu, nakoukla do excelové tabulky ve svých rukou a tichým hlasem začala:

„Celkově dva miliony sem set...“

„Trochu nahlas, Iveto!“

Iveta se zajíkla a snažila se ciframa překřičet hučící hypermarket. Když skončila, ředitel se usmál.

„To nebylo vůbec špatné,“ řekl. „Budget jsme splnili, v meziročním srovnání je to nárůst o 2,3 procenta. Výborný výsledek. A dále?“

„Průměrný nákup 526 korun...“

„Nahlas, Iveto!“

Iveta se rozkuckala.

„Průměrný nákup,“ chrčela hlasitě, „pětset dvacet šest...“

Ředitel mávl rukou.

„Skeny?“ zeptal se.

„Oranžové,“ hlásila manažerka pokladních Jiřina Kolocová.

Neptejte se, co to znamenalo. Sám trochu tápu. Má to co dělat s rychlostí prodavaček a jejich uměním kmitat kódovou čtečkou a mrskat zbožím z pásu za sebe. Ale oranžová není moc velkolepý výsledek, jak jsem postřehl.

„Musíte zaměstnance víc školit a motivovat,“ radil ředitel Jiřině. „Nabíráme teď hodně brigádníků na pokladny, je nutné je důkladně zacvičit. Jak máme zaplněný díry?“ zeptal se

